

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2021. július 14.*

„Közös kül- és biztonságpolitika – A venezuelai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedések – A pénzeszközök befagyasztása – Azon személyek, szervezetek és szervek jegyzéke, akikre, illetve amelyekre a pénzeszközök és gazdasági erőforrások befagyasztása alkalmazandó – A felperes nevének a jegyzékekbe való felvétele – A felperes nevének az e jegyzékeken való további szerepeltetése – Indokolási kötelezettség – Védelemhez való jog – A megfelelő ügyintézés elve – A hatékony bírói jogvédelemhez való jog – Mérlegelési hiba – A véleménynyilvánítás szabadsága”

A T-248/18. sz. ügyben,

Diosdado Cabello Rondón (lakóhelye: Caracas [Venezuela], képviselik: L. Giuliano és F. Di Gianni ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselek: S. Kyriakopoulou, P. Mahnič, V. Piessevaux és A. Antoniadis, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

egyrésről a venezuelai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekről szóló (KKBP) 2017/2074 határozat módosításáról szóló, 2018. január 22-i (KKBP) 2018/90 tanácsi határozatnak (HL 2018. L 16I., 14. o.) és a venezuelai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekről szóló (KKBP) 2017/2074 határozat módosításáról szóló, 2018. november 6-i (KKBP) 2018/1656 tanácsi határozatnak (HL 2018. L 276., 10. o.), másrésről pedig a venezuelai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekről szóló (EU) 2017/2063 rendelet végrehajtásáról szóló, 2018. január 22-i (EU) 2018/88 tanácsi végrehajtási rendeletnek (HL 2018. L 16 I., 6. o.) és a venezuelai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekről szóló (EU) 2017/2063 rendelet végrehajtásáról szóló, 2018. november 6-i (EU) 2018/1653 tanácsi végrehajtási rendeletnek (HL 2018. L 276., 1. o.) a felperest érintő részekben történő megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (hetedik tanács),

tagjai: R. da Silva Passos elnök, I. Reine (előadó) és L. Truchot bírák,

hivatalvezető: B. Lefebvre tanácsos,

* Az eljárás nyelve: angol.

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2020. szeptember 3-i tárgyalásra,
meghozta a következő

Ítéletet¹

[omissis]

A jogkérdésről

[omissis]

A harmadik, a véleménynyilvánítás szabadságának megsértésére alapított jogalapról

[omissis]

- 100 Emlékeztetni kell arra, hogy az alapvető jogokat az Unió valamennyi – többek között a KKBP területén sorra kerülő – fellépésének tiszteletben kell tartania, amint ez az EUSZ 21. és az EUSZ 23. cikk rendelkezéseinek együttes olvasatából kitűnik (lásd: 2018. szeptember 27-i Ezz és társai kontra Tanács ítélet, T-288/15, EU:T:2018:619, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Mivel a véleménynyilvánítás és a tájékozódás szabadságát a Charta 11. cikke, valamint – az alábbi feltételek mellett – az EJEE 10. cikke garantálja, vizsgálni kell e jog megtámadott jogi aktusok általi tiszteletben tartását.
- 101 Az EJEE 10. cikkét illetően meg kell állapítani, hogy természetesen az EJEE, mivel az Unió nem csatlakozott ahhoz, nem képez olyan jogszabályt, amely formálisan az uniós jogrend részét képezi. Következésképpen a másodlagos uniós jogi aktusok érvényességének vizsgálatát kizárólag a Charta által biztosított alapvető jogokra tekintettel kell elvégezni. Emlékeztetni kell azonban egyrészt arra, hogy az EUSZ 6. cikk (3) bekezdése értelmében az EJEE által elismert alapvető jogok általános elvekként az uniós jog részét képezik, valamint másrészt, hogy a Charta 52. cikkének (3) bekezdéséből az következik, hogy az abban elismert, az EJEE által garantáltaknak megfelelő jogok értelme és terjedelme megegyezik az e jogoknak az EJEE által biztosított értelemmel és terjedelemmel. Az e rendelkezésre vonatkozó magyarázatok szerint, amelyeket az EUSZ 6. cikk (1) bekezdésének harmadik albekezdése és a Charta 52. cikkének (7) bekezdése szerint annak értelmezésekor figyelembe kell venni, a biztosított jogok tartalmát és terjedelmét nemcsak az EJEE szövege határozza meg, hanem többek között az EJEB ítélkezési gyakorlata is. Az említett magyarázatokból ezenfelül kitűnik, hogy a Charta 52. cikke (3) bekezdésének célja a Chartában foglalt, illetve az azokkal megegyező, az EJEE-ben biztosított jogok közötti szükséges összhang biztosítása, anélkül hogy mindez hátrányosan befolyásolná az uniós jognak és az Európai Unió Bíróságának az autonómiáját. Rá kell továbbá mutatni, hogy a Charta és az EJEE által biztosított szabadságok ezen egyenértékűségét a véleménynyilvánítás szabadsága tekintetében formálisan megállapították (lásd: 2018. május 31-i Korwin-Mikke kontra Parlament ítélet, T-770/16, EU:T:2018:320, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

¹ A jelen ítéletnek csak azok a pontjai kerülnek ismertetésre, amelyek közzétételét a Törvényszék hasznosnak tartja.

- 102 Magából a Charta 11. cikke (1) bekezdésének és az EJEE 10. cikke 1. bekezdésének szövegéből következik, hogy „[m]indenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához”. Az EJEB már megállapította, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága a demokratikus társadalom egyik legfontosabb alapját képezi, és hogy ez a szöveg nem tesz különbséget sem az elérni kívánt cél jellege, sem pedig az – akár természetes, akár jogi – személyek által az e szabadság gyakorlásában betöltött szerep alapján (EJEB, 1999. szeptember 28., Öztürk kontra Törökország, CE:ECHR:1999:0928JUD002247993, 49. §).
- 103 Meg kell állapítani, hogy az EJEB különös jelentőséget tulajdonít az újságírók által általában véve a társadalom, és konkrétan a demokrácia „örszemeiként” játszott szerepnek. Az őket megillető véleménynyilvánítás szabadságával kapcsolatos korlátozások érvényességének értékelésével kapcsolatban az EJEB „a legnagyobb óvatosságot” ajánlja (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2014. június 24., Roşianu kontra Románia, CE:ECHR:2014:0624JUD002732906, 61. §). Azt is hangsúlyozza, hogy az audiovizuális média – így a rádió és a televízió – e tekintetben különösen fontos szereppel bír. Mivel hangon és képen keresztül tudnak üzeneteket közvetíteni, közvetlenebb és erőteljesebb hatásuk van, mint a nyomtatott sajtónak. A néző vagy a hallgató magánéletének középpontjában álló hétköznapi szórakoztató forrásokként a televízió és a rádió funkciója miatt hatásuk tovább fokozódik (EJEB, 2009. szeptember 17., Manole és társai kontra Moldova, CE:ECHR:2009:0917JUD001393602, 97. §).
- 104 Az EJEB ugyanakkor úgy véli, hogy az újságírónak a közérdekű kérdésekkel kapcsolatos információk közléséhez való joga akkor élvez védelmet, ha az újságírók jóhiszeműen, pontos tények alapján járnak el, és az újságírói etika tiszteletben tartása mellett „megbízható és pontos” információkkal szolgálnak. Az EJEE 10. cikkének 2. bekezdése hangsúlyozza, hogy a véleménynyilvánítás szabadságának gyakorlása „kötelezettségekkel és felelősséggel” jár, amelyek jelentős közérdeklődésre számot tartó kérdések esetén magára a médiára is vonatkoznak (lásd: EJEB, 2004. december 17., Pedersen és Baadsgaard kontra Dánia, CE:ECHR:2004:1217JUD004901799, 78. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az EJEB ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a fent említett „kötelezettségek és felelősség” értékelésekor figyelembe veendő tényezőt képez az, hogy az audiovizuális média gyakran sokkal közvetlenebb és erőteljesebb hatásokkal bír, mint a nyomtatott sajtó (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2015. június 16., Delfi AS kontra Észtország, CE:ECHR:2015:0616JUD006456909, 134. §).
- 105 Az EJEB egyébként megállapította, hogy az EJEE 10. cikkének 2. bekezdése a politikai beszéd vagy a közérdekű kérdések kapcsán alig enged teret a véleménynyilvánítás szabadságával kapcsolatos korlátozásoknak. Főszabály szerint ugyanis az ilyen közérdekű kérdésekhez kapcsolódó nyilatkozatok jelentős védelmet igényelnek, ellentétben az erőszakot, a gyűlöletet, az idegengyűlöletet vagy az intolerancia más formáit védő vagy igazoló nyilatkozatokkal, amelyeket általában nem védenek. A politikai beszéd jellegénél fogva viták forrását képezi, és gyakran heves, azonban közérdekű jellegű, kivéve ha átlép egy határt és erőszakra, gyűlöletre vagy intoleranciára való felhívássá fajul (EJEB, 2015. október 15., Perinçek kontra Svájc, CE:ECHR:2015:1015JUD002751008, 197., 230. és 231. §; lásd még ebben az értelemben: EJEB, 1999. július 8., Sürek kontra Törökország (1. sz.), CE:ECHR:1999:0708JUD002668295, 61. és 62. §). Az EJEB szerint annak meghatározása céljából, hogy a megfogalmazott nyilatkozatok összessége minősülhet-e erőszakra való felbujtásnak, az alkalmazott kifejezésekre, valamint terjesztésük kontextusára kell figyelmet fordítani (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2010. július 6., Gözel és Özer kontra Törökország, CE:ECHR:2010:0706JUD004345304, 52. §). Konkrétan: ha ezeket a nyilatkozatokat feszült politikai vagy társadalmi kontextusban tették, az EJEB

általánosságban elismeri, hogy az e nyilatkozatokba való bizonyos típusú beavatkozás – az EJEE 10. cikkének 2. bekezdése értelmében – igazolt lehet (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2015. október 15., Perinçek kontra Svájc, CE:ECHR:2015:1015JUD002751008, 205. §).

- 106 A fent említett elvek jelen ügyre való alkalmazása céljából figyelembe kell venni a jelen ügy kontextusát, amelyet olyan sajátosságok jellemeznek, amelyek megkülönböztetik az EJEB számára az ítélkezési gyakorlatának kialakítását lehetővé tevő sajátosságoktól (lásd ebben az értelemben: 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 93. pont).
- 107 Hangsúlyozni kell ugyanis, hogy az EJEB ítélkezési gyakorlatából eredő elveket olyan helyzetekre tekintettel állapították meg, amelyekben az EJEE-hez csatlakozó állam által elfogadhatatlannak tekintett nyilatkozatokat tevő és cselekményeket végző személlyel szemben ez a lakóhelye szerinti állam – gyakran büntető jellegű – megtorló intézkedéseket tett, és amelyekben ez a személy az említett állammal szemben a véleménynyilvánítás szabadságára hivatkozott védekezési jogalként (2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 94. pont).
- 108 Ezzel szemben a jelen ügyben a felperes Venezuelában élő venezuelai állampolgár, aki a saját országában tölt be politikai tisztségeket, és ebben az országban jelentős hozzáféréssel rendelkezik az audiovizuális médiához.
- 109 A felperes ebben a kontextusban hivatkozik a véleménynyilvánítás szabadságához való jogra. Erre a jogra a felperes tehát nem védekezési jogalként hivatkozik a venezuelai állammal szemben, hanem azokkal a biztosítási – nem pedig büntető – jellegű korlátozó intézkedésekkel szemben védekezik, amelyeket a Tanács a venezuelai helyzetre való reagálás céljából fogadott el (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 97. pont).
- 110 A jelen jogalapot ezen elvek és megfontolások összességére figyelemmel kell vizsgálni.
- 111 Hangsúlyozni kell, hogy a felperest – a politikai ellenzék, a tömegtájékoztatási csatornák és a civil társadalom ellen nyilvános támadásokat és fenyegetéseket intéző – prominens venezuelai politikusként vették fel a vitatott jegyzékekbe és szerepeltették továbbra is azokon. Ez az indok lehetővé tette a Tanács számára a 2017/2074 határozat 6. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt kritérium alkalmazását, amely pont azon olyan természetes személyek felvételére vonatkozik, akiknek a fellépései, szakpolitikai vagy tevékenységei bármilyen módon veszélyeztetik Venezuelában a demokráciát vagy a jogállamiságot.
- 112 Meg kell állapítani, hogy a felperes médiabeli megnyilvánulásai – amelyekre a megtámadott jogi aktusok igazolása céljából a Tanács támaszkodott – a megmozdulásokon, a sajtó képviselői előtt és sajtótájékoztatásokon tett politikai fellépéseihez és nyilatkozataihoz kapcsolódnak.
- 113 Ebből következik, hogy a felperes a politikai ellenzék, a tömegtájékoztatási csatornák és a civil társadalom elleni nyilvános és célzott fenyegetések révén a demokráciát és a jogállamiságot veszélyeztető politikusként került a szóban forgó korlátozó intézkedések hatálya alá.
- 114 A felperes azon érvét illetően, amelyben kommentátori, újságírói és szórakoztatóipari vállalkozói szerepkörére hivatkozik, meg kell állapítani, hogy politikai tevékenysége kiterjesztésének tűnik hetente jelentkező televíziós műsora, amely ráadásul az egyetlen bizonyíték arra, hogy újságíró, amit a saját javára hoz fel. Amint az a fenti 81–83. pontból következik, a felperes ugyanis politikai

ellenfelei elleni támadásokra és az ellenzékkel szembeni fellépésekkel kapcsolatos utasítások kiadására használta fel műsorát. Ráadásul – a fenti 112. pontban megállapítottaknak megfelelően – a felperes Tanács által figyelembe vett cselekményei nem kizárólag a televíziós műsorára vonatkoznak. Mindenesetre az EJEB ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az újságírók jóhiszeműségével és etikai kötelezettségeivel kapcsolatos elvek, amelyeket tiszteletben kell tartaniuk ahhoz, hogy az őket megillető véleménynyilvánítás szabadságát érintő beavatkozásokkal szemben fokozottabb védelemben részesülhessenek (lásd a fenti 104. pontot), azokra a személyekre is vonatkoznak, akik nyilvános vitában vesznek részt (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2005. február 15., Steel és Morris kontra Egyesült Királyság, CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, 90. §; 2005. november 29., Urbino Rodrigues kontra Portugália, CE:ECHR:2005:1129JUD007508801, 25. §). Ily módon a felperes helyzetével összefüggésben relevánsak az említett elvek, aki – minden kétséget kizáróan – beavatkozott a Venezuelában folyamatban lévő nyilvános vitába.

- 115 Az iratok vizsgálatából kitűnik, hogy a felperes – anélkül, hogy vállalta volna az EJEB ítélkezési gyakorlatában említett „kötelezettségeket és felelősséget” – szabadon használta a médiát azzal a céllal, hogy a politikai ellenzék, más tömegtájékoztatói csatornák és a civil társadalom ellen nyilvános támadásokat és fenyegetéseket intézzen.
- 116 A felperes konkrétan azzal vádolta az újságírókat, hogy bűnrészesek a nemzeti gárda ellen elkövetett bombatámadásban. Emellett nem vitatta, hogy honlapján megfélemlítette az emberi jogok Venezuelában zajló megsértéseit elítélő mozgalmakat, illetve hogy – a politikai ellenfelekkel szembeni támadás céljából – televíziós műsorában magánbeszélgetések jogellenes rögzítéséből származó információkat használt fel. Azokat az információkat sem vitatta, amelyek szerint provokatív beszédekben brutális elnyomásra bujtott fel, utasításokat adott harci csapatok bevetésére az ellenzéki tüntetések ellen, nyilvánosan megfenyegette az ellenzék vezetőit azzal, hogy kijelentette „tudjuk, hol laktok”, nyilvánosan kihelyezett egy „kézikönyv[et] a forradalmi harcosok számára”, amely személyes információkat tartalmazott az ellenzék vezetőiről, és feltűntette többek között lakóhelyüket, hogy megfélemlítse az ellenzékét. A felperes nem kérdőjelezte meg az Amerikai Államok Szervezetének 2017. március 14-i jelentésében szereplő azon információt sem, amely szerint kínzásokban vett részt.
- 117 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a felperesnek a Tanács által a dokumentációjában megvizsgált cselekményei a fenti 105. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében vett erőszakra, gyűlöletre és intoleranciára való felbujtást képeznek, így módon a felperest nem illetheti meg a véleménynyilvánítás fokozott szabadsága, amely főszabály szerint védi a politikai kontextusban megtartott beszédeket. Ezek a cselekmények ugyanis Venezuelában a demokráciát és a jogállamiságot veszélyeztető tényleges támadások.
- 118 Ennélfogva el kell utasítani a felperesnek az újságírói szerepére alapított, a véleménynyilvánítás újságírókat megillető szabadságával kapcsolatos érveit.
- 119 Egyebekben igaz, hogy – a fenti 102. pontban felidézetteknek megfelelően – „mindenkinek” joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Emellett a jelen ügyben a felperessel szemben előírt korlátozó intézkedések korlátozhatják az őt megillető véleménynyilvánítás szabadságát, mivel azokat a Tanács többek között a felperes bizonyos megnyilvánulásai miatt fogadta el, és így ezek az intézkedések eltántoríthatják a felperest attól, hogy hasonló nyilatkozatokat tegyen. Meg kell azonban állapítani, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága nem jelent feltétlen jogosultságot, és arra – a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében kifejtett feltételek mellett – korlátozások vonatkozhatnak.

- 120 Ahhoz, hogy a véleménynyilvánítás szabadságának megsértése megfeleljen az uniós jognak, három feltételnek kell teljesülnie. Először is a szóban forgó korlátozásnak „törvény által [előírtnak]” kell lennie. Másként fogalmazva: az uniós intézménynek, amely olyan intézkedéseket fogad el, amelyek korlátozhatják a valamely személyt megillető véleménynyilvánítás szabadságát, ennek érdekében jogalappal kell rendelkeznie. Másodsor, a szóban forgó korlátozásnak olyan általános érdekű célkitűzésre kell irányulnia, amelyet az Unió ilyenként elismer. Harmadszor, a szóban forgó korlátozás nem lehet túlzott mértékű (lásd: 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 121 Az első feltételt illetően megjegyzendő, hogy a jelen ügyben a korlátozást „törvény [írja elő]”, figyelemmel arra, hogy azt – többek között – általános hatályú jogi aktusok mondják ki, és hogy az az uniós jogban az EUSZ 29. cikk és az EUMSZ 215. cikk képezte egyértelmű jogalapokkal rendelkezik (lásd ebben az értelemben: 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 72. pont).
- 122 A második feltételt illetően meg kell állapítani, hogy – amint az a második jogalap vizsgálatából következik – a megtámadott jogi aktusok a felperes vonatkozásában megfelelnek az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének b) pontjában említett, a demokrácia és a jogállamiság megszilárdítására és erősítésére irányuló célkitűzésnek, amennyiben ezek a jogi aktusok a demokrácia Venezuelában való előmozdítására irányuló politika keretébe illeszkednek.
- 123 A harmadik feltételt illetően meg kell állapítani, hogy az két részre osztható: egyrészt a véleménynyilvánítás szabadsága azon korlátozásainak, amelyek a szóban forgó korlátozó intézkedésekből eredhetnek, szükségesnek és az elérni kívánt célhoz képest arányosnak kell lenniük, másrészt pedig ezek a korlátozások nem sérthetik e szabadság lényegét (lásd analógia útján: 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 84. pont). Az első részt illetően emlékeztetni kell arra, hogy az arányosság elve – az uniós jog alapelveként – megköveteli, hogy az uniós intézmények jogi aktusai ne lépjenek túl azt a mértéket, amely alkalmas és szükséges a szóban forgó szabályozás által elérni kívánt célok megvalósításához. Így amennyiben több alkalmas intézkedés kínálkozik, a kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni, az okozott hátrányok pedig a kitűzött célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 87. pont).
- 124 E tekintetben az ítélkezési gyakorlat pontosítja, hogy az arányosság elve tiszteletben tartásának bírósági felülvizsgálatát illetően széles körű mérlegelési jogkört kell elismerni az uniós jogalkotó részére olyan területeken, amelyek a jogalkotó részéről politikai, gazdasági, társadalmi döntéseket igényelnek, és amelyeken összetett értékeléseket kell végeznie. Csupán az e területen meghozott intézkedésnek a hatáskörrel rendelkező intézmények által elérni kívánt céllal kapcsolatos nyilvánvalóan alkalmatlan jellege lehet kihatással az ilyen intézkedés jogszerűségére (2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 88. pont).
- 125 A jelen ügyben, ami a felperessel szemben előírt korlátozó intézkedéseknek a nemzetközi közösség számára a demokrácia és a jogállamiság védelméhez hasonló alapvető általános érdekű célkitűzésre tekintettel fennálló megfelelő jellegét illeti, úgy tűnik, hogy Venezuelában a demokrácia elleni támadásokban közreműködőként meghatározott személyek pénzeszközeinek, vagyoni értékeinek és egyéb gazdasági erőforrásainak befagyasztása mint olyan nem lehet nem megfelelő (lásd ebben az értelemben: 2020. február 12-i Boshab kontra Tanács ítélet, T-171/18, nem tették közzé, EU:T:2020:55, 134. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig a fenti 117. pontban megállapítottak szerint az erőszakra, gyűlöletre és intoleranciára való felbujtással a felperestől indulnak ezek a támadások.

- 126 A szóban forgó korlátozások szükséges jellegét illetően meg kell állapítani, hogy az alternatív és kevésbé kényszerítő jellegű korlátozó intézkedések, mint az előzetes engedélyezési rendszer vagy a folyósított pénzeszközök felhasználásának utólagos igazolására vonatkozó kötelezettség nem teszi lehetővé a kitűzött célok ugyanolyan hatékony elérését, vagyis a venezuelai helyzetért felelős venezuelai döntéshozókra történő nyomásgyakorlást, tekintettel különösen az előírt korlátozások megkerülésének lehetőségére (lásd ebben az értelemben: 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 85. pont).
- 127 Egyebekben emlékeztetni kell arra, hogy a 2017/2074 határozat 7. cikkének (4) bekezdése és a 2017/2063 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése előírja egyes befagyasztott pénzeszközök vagy gazdasági erőforrások felszabadítása engedélyezésének lehetőségét, hogy az érintett személyek fedezhessék alapvető szükségleteiket, vagy más kötelezettségvállalásokat teljesíthessenek.
- 128 Mivel a kitűzött célhoz képest szükségesek és arányosak a felperest megillető véleménynyilvánítás szabadságával kapcsolatos azon korlátozások, amelyeket a szóban forgó korlátozó intézkedések a felperes tekintetében tartalmazhatnak, azt kell megvizsgálni, hogy azok sértik-e e szabadság lényegét.
- 129 Emlékeztetni kell arra, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedések előírják egyrészt azt, hogy a tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy megakadályozzák a felperesnek a területükre történő beutazását vagy az azon való átutazását, másrészt pedig az Unió területén elhelyezett pénzeszközeinek és gazdasági erőforrásainak a befagyasztását.
- 130 Márpedig a felperes az Unió kívüli harmadik állam, Venezuela állampolgára, és ebben az államban rendelkezik lakóhellyel, ahol a venezuelai médiában is működő politikusként végez szakmai tevékenységet. Következésképpen a szóban forgó korlátozó intézkedések nem sértik a felperes véleménynyilvánítás szabadsága gyakorlásához fűződő jogának lényegét különösen a médiaágazatban folytatott szakmai tevékenysége keretében abban az országban, ahol lakóhellyel rendelkezik és dolgozik (lásd analógia útján: 2017. június 15-i Kiselev kontra Tanács ítélet, T-262/15, EU:T:2017:392, 123. pont).
- 131 Továbbá ezek az intézkedések ideiglenes és visszafordítható jellegűek. A 2017/2074 határozat 13. cikkéből következik ugyanis, hogy a határozatot folyamatosan felül kell vizsgálni (lásd a fenti 7. pontot).
- 132 Következésképpen a felperest érintő korlátozó intézkedések nem sértik az őt megillető véleménynyilvánítás szabadságát.
- 133 A fentiek összességére figyelemmel a harmadik jogalapot el kell utasítani.

[omissis]

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hetedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék Diosdado Cabello Rondónt kötelezi a költségek viselésére.

da Silva Passos

Reine

Truchot

Kihirdetve Luxembourgban, a 2021. július 14-i nyilvános ülésen.

Aláírások